

MARC PARROT

Compositor i productor musical

“Ja no tinc ganes de seduir joves amb cançons pop”

Explorar Buscava un nou camí musical i l'ha trobat. Marc Parrot (Barcelona, 1967) presenta aquest dijous a L'Auditori de Barcelona nou disc, 'Començar pel final', i nou espectacle, 'Ombres de plata', un diàleg musical i cinematogràfic

ELISENDA ROÇA

Preparava un nou disc i no tenia clar si anar cap a un rock més dur o seguir fent cançons pop. Inquiet, volia explorar noves vies musicals i trobar-ne una d'estimulant i diferent. Però, la trobaria? La resposta era en unes velles pel·lícules de cine mut. Segundo de Chomón, cineasta de principis del XX, i Marc Parrot viatgen de bracet en una atractiva experiència audiovisual.

Realment no tenies clar cap on havies de tirar?

Em preguntava: què he de fer ara? Gaudeixo molt fent cançons i produint-les, però hi ha una part de la música pop i rock que ha deixat d'atreure'm. Al pròxim treball li demanava alguna cosa que em permetés recórrer un camí nou durant molt de temps.

Però ni pop ni rock?

Ja no tinc ganes de seduir gent jove amb cançons pop. Volia aconseguir un nou treball que representés una aposta ben pensada, que em posés en un nou horitzó, que fos un estímul i que fos viable tal com em sento i amb l'edat que tinc.

I què vas fer?

Moltes proves, esbossant diferents tipus de disc, tancat a l'estudi amb els músics. Era un procés de recerca sense rumb, perquè no volia autotensurar-me abans d'hora. Però veia que no s'obria res nou.

I de sobte...

Un dia va venir a l'estudi Rafa Bessoli, un crític de cinema que havia fet uns clips per al meu disc *Interferència*. Duia unes pel·lícules de Segundo de Chomón perquè tenia un projecte: proposar a diferents artistes que musiquessin pel·lícules de directors de cine que havien treballat a Barcelona i que tenien molta obra a la Filmoteca de Catalunya.

Per què aquest cineasta?

Havia pensat que Chomón i el seu món de màgia i prodigis anava bé amb mi. Vam començar a jugar i va ser revelador: hi havia històries que podia jugar-les com volgués.

Vaja, que no es tractava de fer la banda sonora de pel·lícules mudes. Nooo! Era un procés engrescador: buscar un discurs paral·lel, posar veu a un personatge, jugar amb la dimensió històrica, pensar que aquella actriu que hi actua pot ser la teva besàvia... De cop, vaig entrar en un món sorprenent!

I el resultat?

És com un cabaret en què explico una història mentre uns acrobates fan una sèrie de trucs impossibles, o poso la veu a un trobador, o a una trucada telefònica d'un noi que, la nit abans, intenta seduir una noia i fa un desplegament tan brutal de fantasmades que la noia s'espanta!

[Riu.] És un espectacle molt especial, un experiment satisfactori.

Es diu *Ombres de plata*.

Fa referència al procés de revelatge de les pel·lícules amb nitrat de plata. Vull agrair a la Filmoteca de Catalunya que ens hagi cedit totes les imatges per a l'espectacle.

Qui hi haurà sobre l'escenari?

En Dani Ferrer, percussions, trompa, teclats, guitarres, cors; en Joan Anton Mas, bateria i percussions, i jo, que faig guitarra elèctrica, espanyola, veu i algun instrument més. Fem una mica de tot.

Girarà aquest espectacle?

Sí, després del concert a Barcelona, el 16 de desembre serem a Lleida i estem tancant una actuació a Girona. I l'any que ve tenim uns quants concerts, cosa que em fa molt feliç.

Abans de començar aquest procés creatiu, has estat enfeinat, oi?

He estat produint i fent les cançons del disc *Uh! Oh! No tinc por!*, del Club Super3. I també música per a sèries de televisió, com *La sagrada família*. I per al disc de *La Marató de TV3* he fet sis temes, dels vint que hi ha, i la cançó compartida.

La cançó compartida?

Aquest any la marató tracta la regeneració i trasplantaments d'òrgans i teixits. Vam traslladar aquesta idea al disc amb una proposta per fer una cançó amb donacions al Banc de Sons. La gent enviava versos i amb aquest puzzle vam fer la lletra. A un cop la vam tenir, la gent va anar enviant diverses pistes d'àudio per crear la melodia. Això es pot escoltar a la web de La Marató, les tres versions definitives, i la que, finalment, va ser més votada i sortirà al disc.

Després de l'èxit que va tenir, hi haurà un tercer *Casal Rock*?

Quan vam acabar el segon la sensació era molt bona. Però és un *docu-reality* molt intens: quatre mesos, com a mínim, enregistrant tots els assajos, més la part dels càstings, més el muntatge final, per fer tretze programes. Aleshores es va decidir deixar descansar una mica el personal, tant els avis, que els teníem una mica revolucionats, com l'equip. A més, la crisi de l'audiovisual ha fet que, de moment, no es plantegi fer-ne un altre.

Tu ets músic i la teva dona, que ara exposa a Honk Kong, pintora. Els teus fills ja apunten maneres?

Han viatjat amb nosaltres, han vingut als concerts, però també veuen que treballem molt i que no sempre és tan fantàstic. Ho vivim tot amb la normalitat que representa tenir una feina que, evidentment, és més vocacional que d'altres. És bo no condicionar els fills sinó potenciar el que vulguin ser en un futur. —

un músic

TOM WAITS

un color

un número

6

Marc Parrot presenta dijous a L'Auditori de Barcelona un espectacle a partir de pel·lícules de Segundo de Chomón. MARIA DIAS